

geringen om, at det maa være den ansvarlige Regering, der træffer Beslutning om, i hvor stor Udstrækning der skal finde Offentliggørelse Sted. Og jeg synes, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne burde være tilfreds med de Udtalelser, som Udenrigsministeren med Hensyn til dette Forhold har fremsat; disse Udtalelser gik i Retning af, at der eventuelt vil blive Tale om at offentliggøre den objektive Fremstilling, som er udarbejdet af Arkivaren i Udenrigsministeriet, og som, efter hvad jeg forstod, blev meget anerkendt af det ærede Medlem Hr. P. Munch. Men hvis jeg kender det ærede Medlem ret, vil han naturligvis meget videre. Jeg er tilbøjelig til at tro, at selv om man offentliggjorde de allerfleste af Aktstykkerne, vilde det ærede Medlem, naar der blot var en Del tilbage, fremdeles udtale, at der endnu var Ting, vi ikke havde faaet frem for Offentligheden, og at vi maatte kræve yderligere Aktstykker offentliggjort.

Vi fra vort Partis Side har ikke alene ganske naturligt den Tillid til den nuværende Regering, at vi fuldt og trygt lægger Sagen i dens Haand, men i al Almindelighed maa vi udtale den Anskuelse, at den til enhver Tid værende Regering altid i saadanne Spørgsmaal, som her er Tale om, maa have det fulde og hele Ansvar med Hensyn til, i hvor stor Udstrækning en saadan Offentliggørelse skal finde Sted. Rigsdagen har haft Lejlighed til at stifte Bekendtskab med alle Sagens Akter. Det er et meget udførligt Værk; ca. 100 Sider bestaar den objektive Fremstilling af, og saa er der en Række Aktstykker, som jeg antager, adskillige af Rigsdagens Medlemmer allerede har læst. Jeg synes, det er meget interessant at stifte Bekendtskab med disse Aktstykker, og der er jo i Virkeligheden intet at skjule. Lad os nu bare ikke fortælle Befolkningen, at der er meget dør, man slet ikke havde tænkt sig Muligheden af, meget, man ikke havde anet noget om. Lad os ikke pirre Befolkningens Nysgerrighed paa den Maade, for der er i Virkeligheden intet at skjule; der er saamænd for den Sags Skyld ikke det mindste til Hinder for, at det hele kunde offentliggøres. Men jeg synes, den sunde Fornuft siger en, at man ikke i den Grad kan lægge det hele blot. At lægge selv de mest intime Skrivelser fra den danske Regering til vore Gesandter i Udlandet frem ikke alene for Offentligheden i Danmark, men ogsaa for Udlandet — og man kan være overbevist om, at der er mange i Udlandet, der interesserer sig for disse Spørgsmaal — jeg synes ikke,

man behøver at være Ekspert i udenrigspolitiske Spørgsmaal for at forstaa, at det ikke er Vejen, man skal gaa.

Jeg mener altsaa, at Regeringen absolut maa have Afgørelsen af, i hvor stor en Udstrækning en Offentliggørelse skal finde Sted, og jeg er, som sagt, godt tilfreds med de Udtalelser, der bl. a. faldt fra det ærede Medlem Hr. P. Munch om Arkivarens Fremstilling. Med Hensyn til det første Punkt, at der skal ned sættes et Udvalg paa 15 Medlemmer til at modtage og begære Oplysninger fra Ministeriet angaaende foreliggende udenrigspolitiske Spørgsmaal; og paa Grundlag deraf at udtale sig til Ministeriet, vil jeg gerne sige, at vi i vort Parti stiller os meget køligt overfor denne Tanke. Vi mener nemlig, at efter at vi er kommet ind i mere normale Forhold, kan vi udmærket godt blive ved, hvad der har været Tradition i Danmark, saa længe vi har haft et parlamentarisk Liv, at det er Finansudvalgene, der her kan dels afeske, dels modtage Meddelelser fra Regeringen, baade fra Statsministeren og Udenrigsministeren, angaaende udenrigspolitiske Spørgsmaal. Man kan naturligvis sige: „Ja, men har Finansudvalget ikke tilstrækkeligt Arbejde? det er jo særlig økonomiske Spørgsmaal, det skal tage sig af.“ Og selvfølgelig har Finansudvalget tilstrækkeligt Arbejde. Men vi er af den Formening, at det bliver ikke i ret mange Tilfælde, Finansudvalget bliver ulejliget her, efterhaanden som vi kommer ind i normale Forhold.

Man maa huske paa, at der stadig vil blive nedsat specielle Udvalg, f. Eks. naar der kommer et Forslag fra Folkeforbundet. For nogen Tid siden havde vi jo et Forslag om Ratifikation af Aalandskonventionen, og da blev der selvfølgelig nedsat et særligt Udvalg, som fik Sagen til Behandling og førte Forhandlinger med Udenrigsministeren. Vi ved ogsaa, at naar der fra de forskellige Arbejdskonferencer, hvortil vi sender delegerede, kommer Forslag — vi har haft en Del til Behandling i denne Samling — ned sætter vi specielle Udvalg og ind sætter i dem Medlemmer, som har særlige Betingelser for netop paa dette specielle Omraade at gøre et godt Arbejde. Der vil altsaa være Mulighed for at ned sætte saadanne specielle Udvalg, hvor det anses for nødvendigt og formaalstjenligt; og naar man paa den Maade aflaster Finansudvalgene, tror jeg ikke, der bliver ret mange Tilfælde tilbage, hvor Finansudvalget vil blive ulejliget.